

Tűz-harc

Jeremy és Sam egy fárasztó délelőtt után már hazafelé tartott a Texas állambeli Vega-ból. Egy kisebb megbeszélésen kellett részt venniük, amitől vonakodtak ugyan, de amit az Őrség kötelezőnek tartott, azon részt kellett venniük.

Az idő délután három felé járt, előttük pedig hosszú út állt, ha még aznap vissza akartak érní a Garden City-i támaszpontjukra. Mivel Sam már több tapasztalattal rendelkezett, ezért ő ült a volán mögé, hogy beletaposson a gázba és a hosszú, poros utakon minél előbb végigszá-guldjon kedvenc autójukkal. Figyelmesen, ám gyorsan vezetett, hiszen szeretett volna bajok nélkül, minél előbb hazajutni. „Minden hol jó, de legjobb otthon” tartja a mondás, és ezt ő is így gondolta. Bár mivel egyik legjobb barátja mellette ült, így sem érezte rosszul magát, hisz mindig tudtak miről beszélni.

Nyár vége felé járt már az idő, ám a forróság még tombolt, így mindketten letekert ablak mellett ültek és szerették, ha rövid hajukat borzolja a szél. Mögöttük a Nap kísérte végig útju-kon, ennek Sam kifejezetten örült, hogy nem szemből jött a fény, mert akkor már neki sem lett volna ínyére a vezetés.

A két Testőr halk zene mellett utazott, miközben a tájat fürkészték, bár a pusztaságon és néhány fán kívül semmit nem láttak, amiben gyönyörködhetnének. Hiába jártak a semmi kö-zepén, nekik ez is tetszett, a háborítatlan Föld, ahol szinte a madár sem jár. Jeremy kikönyö-költ az autóból és az előttük elterülő tájat nézte, ahol egymás után nőttek ki Amarillo város épületei.

- Azt hiszem ránk sötétedik mire hazaérünk. Még közel háromszázötven kilométer, ki-mondani is sok. – csóválta a fejét a fiatalabb Jerry.

- Nem ez az első eset, kocsikáztunk már sokkal, de sokkal messzebről is, sőt ami azt ille-ti, rosszabb körülmények között is utaztunk, melle-sleg nekünk csak egy feladatunk van: fi-gyelni, és ha bármi bajt vennénk észre, meg kell oldani.

- Tény, de a pusztta közepén hiába figyelek bármire. Kétlem, hogy bármi történne.

- A baj minket sosem kerül el, ezért lettünk Testőrök. – mosolygott a sofőr. – Mindig talá-lunk valami me-goldandó problémát. Ezt már tudhatnád.

- Mint legutóbb a sütemény receptjével? – vidult fel a másik is.

- Az csak véletlen volt, amúgy sem vagyok egy remek szakács, ezt beismerem, nekem ezt el kell magyaráz-ni, hogy megértsem. Ez nehezebb, mint megtanulni bármit az Őrségnél. – próbált tréfásan hárítani.

- Már elnézést, de ha a szakács és a Testőr között kell választani, szerinted melyiket a könnyebb megtan-ulni? – kételkedett az ifjabb.

- Nem tudnám biztosra megmondani. Vedd figyelembe azt is, hogy a szakácsok is évekig tanulnak, és hogy milyen remek ételeket tudnak készíteni. Tudják, hogy melyik hozzávaló milyen ízt emel ki, mit hogy érdemes hozzáadni és elkészíteni. Nem egyszerű egyáltalán. Bár az tény, hogy övék a könnyebb feladat, hisz nekik nem kell kockára tenni az életüket alkalom adtán. Ezen kívül szerintem nehéz megmondani, melyik is az egyszerűbb kihívás. – magya-rázta Sam már a város határán. – Nos, jó húsz perc alatt ideértünk. Kezdek bizakodni, hogy még ma hazaérünk.

- Meglehet, de Te meg vedd figyelembe a váratlan dolgokat, én pedig elgondolkodok a szakácsok felől. – felelte vidáman és az utcákat kezdte figyelni.

A település ugyan nagyra nőtt, de hamar átértek a toronyházak dzsungelén, áthaladtak pár utcán és már haladtak is tovább észak felé. Semmi különöset nem vettek észre, a megszokott városi képet mutatta Amarillo

is. A forgalom erős volt, emberek sétáltak a járdákon, intézték dolgaikat. Nem történt semmi érdekfeszítő, aminek most örültek is, hiszen még véletlenül sem kellett megállniuk egy percre sem. Jeremy a hétvégén még sokat szeretett volna gyakorolni, Sam pedig olvasni akart, csakhogy a könyvek a táborban maradtak. Amit magával hozott, azt még a megbeszélés előtt elolvasta, és ő mindenképp egyik kedvenc könyvét akarta átrágni.

Az északi úton hagyták el a települést, amelyen számos autó közlekedett ez idő tájt. Mindenki hazafelé igyekezett a munka után, persze, aki volt olyan szerencsés, hogy már kettőkor végzett. Jerry még mindig hol a tájat, hol pedig az utat nézte, ám az egyik pillanatban egy különös hangra lett figyelmes. Egy tompa hang ért a füléhez, amit elnyomott ugyan a közlekedés lármája, de ennek ellenére nem maradt figyelmen kívül. Mintha valami robbanás és éles csörömpölés elegye folyt volna össze a városi hangokkal, a fiú maga sem tudta, mi jutott el a füléhez. Ám ha a hallása nem is tudta beazonosítani, a látása sokat segített ebben. Amint hátra pillantott, az egyik emeletes ház mögött már látszódott a sötét füstfelhő, amely egyre inkább a magasba tört, jelezvén, hogy történt valami, valami rossz. A sötét felhők egyre inkább a magasba kapadozva vészjósló gondolatokkal árasztották el az Őrt, aki azonnal társához szólt.

- Fordulj meg, fordulj meg! – kiáltotta.

- Mi volt ez a hang? – kérdezte, mert ő nem láthatta.

- Valami robbanás vagy mi a szösz, oda kell mennünk!

- Úgy látom, ma már nem érünk haza! – taposott egy rövid ideig a fékbe és játszi könny-nyedséggel megfordította az autót, csikorogtak a kerekek, áttért a másik sávba és nem habozott, gyorsan és ügyesen navigált a többi jármű között, akik nem értették viselkedését és hangos dudálásokkal fejezték ki nem tetszésüket.

- Mindig történik valami, ez ránk jellemző, remélem nem sérült meg senki! – aggódott a fiatalabb.

- Nemsokára kiderül. – előzgetett a sofőr, hisz sürgős dolguk akadt, így áthágta a közlekedés szabályait és úgy ment, ahogy csak tudott.

- Szerinted melyik út vezet oda? – forgatta a fejét Jeremy, miután visszaértek a városba.

- Próbáljuk ki ezt. – lassított Sam, megvárta míg elmegy az a néhány autó, majd egy éles kanyarral bevezette kocsijukat az utcára és olyan sebességgel haladt, ahogy csak tudott. Közel két háztömbnyit haladtak, mire a füst már szinte előttük emelkedett a magasba, félelmetes, sötét alakot formázva. Az emeletes házak addigra eltűntek, egy kisebb parkosított környékre jutottak, majd a következő sarkon balra fordultak és el is érték a fekete felhőt tápláló tüzet, amely hatalmas vörös lángcsóvával karmolászott az ég felé. Alig pár perc alatt értek a füst szülőhelyéhez.

- Mi a franc? – nézett nagyon Jerry, miközben alaposan megfigyelt mindent. Egy épület állt a lángok között, amelyet furcsa módon szinte körbeölelt a tűz és a forróság, a létesítmény funkcióját azonban nem tudták. A közelben leparkoltak, Sam talált egy kis beállót az egyik ház mellett, azon nyomban rákanyarodott és hatalmas fékezéssel megállt.

- Nem lesz feltűnő az öltözék? – nézett a sofőrre Jeremy némi aggodalommal.

- Nem hiszem, úgyse figyel ránk senki. – vont vállat a másik, mert mindketten az Őrség egyenruháját viselték. Sajátos fekete bakancs, kék nadrág és felső, amin egy fehér ujjatlan és combig érő köntösszerű ruhát viseltek, melyen két fekete csík húzódott végig függőleges, szívüknél pedig a Testőrség szimbóluma díszlett. Ezt a derekukon összefogták egy övvel, amin több kis tasak is helyet kapott. A combjukra pedig egy pisztoly volt erősítve, karjukra egy-egy rádió, ami jelen esetben kikapcsolva maradt.

Nem teketóriáztak, kiugrottak a kocsiból, hátukra akasztották kardjukat, amit soha nem hagytak volna hátra és a száz méterre lévő épülethez siettek, ahol már több ember is össze-gyűlt, de a lángok óriásira nyúltak és a nagy forróságban hatalmas hőséget hoztak létre, hogy senki ne tudja megközelíteni az építményt, ezáltal tett cselekvésképtelenné az embereket. A tűzoltóautók hangja már pár perce hallatszódott a távolból, az Örökkel együtt érkeztek majd-nem ők is. Többen kétségbeesetten álltak a tehetetlenséggel megköveztve, mások a közeli épü-letek tűzoltócsöveivel próbálták megakadályozni a tüzet kevés sikerrel és pár ember be akart menni mindenáron a gyermekeiért, őket mások fogták le, hogy megmentésük a biztos haláltól őket, melybe lelkük kergette volna be. Jó pár méterrel távolabb pedig több kisgyerek és nő ijedt, szinte halálra rémült falfehér, mégis a hőségtől vörös arcait fedezték fel. Ezt az Örök nem is értették, ezért Sam gyorsan megtudakolta mi is ez az épület.

- Egy óvoda. Nem tudjuk mi történt, hirtelen csak lángok csaptak fel és beborítottak min-dent! – felelte a férfi hadarva, miközben aggodalommal teli arccal, elkeseredetten nézte a tü-zet, majd rögtön a tűzoltók felé indult, akik sorban ugráltak ki a kocsikból.

- Hol vannak a bejáratok? – kiáltott Jerry sietősen egy másik emberhez.

- Itt elől a főbejárat, de ez beomlott, és kettő oldalt, de nem tudunk odamenni, mert... - habogott a fickó, miközben egy fiatal nőt fogott le, aki összezavarva, reményvesztett könnyes szemekkel hadakozott a férfivel, ki tartotta.

- Kössz! – indult el azonnal társával az égő épület felé. Berohantak a kapun és megpróbál-ták balra megkerülni az óvodát.

- Hol a bejárat? – kérdezte hangosan Sam, mivel tudta, hogy barátja is odatart.

- Elvileg itt lesz egy valahol. – nézett át a tűzön, miután az épület mögé értek egy kinyúló termet megkerül-ve, ami nem égett kívülről, viszont másutt mindenfelé a lángcsóvák táncát látták. Akkor vették csak észre, hogy a szoba, amelyiket kívülről nem zártak el a lángok belül szintén kigyulladt. Feltűnt nekik az is, hogy a tűz a gázcsöveknél a legnagyobb és az épület mentén halad végig egy egyenes mentén, átszelve a termet, ami mellett elhaladtak ezáltal ha-talmas repedést hozott létre az óvodán. Több helyen a föld is szétnyílt és gigászi lángok csap-tak elő, szétkergetve az általuk termelt hőt egyenesen az Örök arcába, akik karjukkal védték fe-jüket.

- Ez nem lesz egyszerű! – kereste az ajtót Sam, de társa előbb találta meg.

- Ott van! – mutatott távolabb, és nem vártak semmire, kerestek egy helyet, ahol valamivel kisebb láng-nyelvek bújtak elő a földből és egymás után átugrottak a kicsapó tűz fölött. Né-hány lépcsőfok vezetett az ajtóhoz, azon felsiettek, megnézték mennyire meleg a kilincs. Sze-rencsére nem égetett, ám nem tudtak beny-itni. Akárhogy fessegették, akárhogy nyomták, az ajtó nem mozdult.

- Ez nem fog menni! – lökött még egy utolsót pillanatnyi dühébe Sam, ám az csak nem engedett, makacsul útjukat állta.

- Van más megoldás is! – sóhajtozott Jerry a hőségtől, mely perzselte a testét és forralta a véré, de szerencsére a ruháját még nem érte el a tűz. Odaugrott az egyik ablakhoz, ami a feje fölött magasodott és kivonta kardját.

- Nem rossz ötlet! – nézte az ajtóból a másik, mire a fiatalabb elfordította és karjával elta-karta a fejét, kard-ját egy jól irányzott csapással a már így is több helyen megrepedt ablakhoz vágta, mire az üveg darabokra tört és nagy része kihullott. – Hm, tényleg nem rossz. – ugrott oda rögvést.

- Fel tudnál emelni? – nézett társa felé Jeremy.

- Hogyne. – lépett oda és bakot tartott neki, mire társa rögvest felugrott, a pengéjével elta-karította az üveg-szilánkokat, majd beugrott az ablakon. Akkor látta, hogy az ajtónál egy ha-talmas gerenda áll keresztbe, nem csoda tehát, hogy nem tudták kinyitni. Minden bizonytalansággal a robbanáskor szakadt le.

- Gyere, most már nem vágod meg magad! – söpörte le az utolsó éles darabokat is. A fo-lyosót fürkészte és eltette kardját, megvárta a társát, aki pár másodperc alatt bent is termett. – A tűzoltók is minden bizonytalansággal jönnek, szerintem mérjük fel a helyzetet.

- Rendben. Én megnézem elől, Te menj hátra. – mutogatott Samuel és mihelyst kimondta, már el is indult, nem vesztegette az időt, melynek most minden cseppje többet ért az aranyból is. Egyetértés és bizalom uralkodott közöttük, gyorsan gondolkodtak és azon nyomban cselekedtek, hiszen olykor egy-egy apró másodpercen függhetett az emberek élete.

Egyre nagyobb füst gomolygott odabent és habár sok mindent túléltek már, ők is emberek maradtak és a forróság, a szmog egyre inkább fojtogatta őket. Jeremynek a nagy köhögés kö-zepette sikerült felmérnie a tetőszerkezet sérülését, habár nem kapott semmilyen mérnöki dip-lomát, de tanulta azt. A helyzet korántsem tűnt biztatósnak. Attól félt, hogy egy óvatlan pillan-atban az egész a fejükre omlik. A hozzá legközelebb eső ajtón benyitott, de ott nem talált mást, csak bútorokat. Talált egy sálszerű rongyot, amit a szája elé tett, és továbbindult az épü-letben, ám a következő bejárat ismételten útját állta. Nem tudott mást tenni, rúgott egy nagyot rajta, ami engedett egy keveset és résnyire nyílt. Bentebb nehezen tudta tolni, úgy tűnt, hogy el van barikádózva. Valami tartotta belülről, de Jeremy nem hagyta magát, nekifeszült a félfá-nak és úgy nyomta karjával befelé az ajtót, ami szépen lassan nyílt befelé. Nem pazarolta erejét, egy épp elegendő résen beo-dalazott és a tűz hatalmas hangja ellen próbált harcolni a sajátjával.

- Van bent valaki?

- Itt vagyunk! – hallatszódott halkán egy női hang, erős köhögésével összefolyva. – Segít-senek!

A fiú nem tévovázott, azonnal elkezdte arrébb pakolni a fadarabokat és a szekrényt, amely mindkét bejáratot eltorlaszolta. Amennyire tudta megtisztította a terepet és kellő gyorsasággal hajigált és rugdosott mindent a sarkakba. Tudta, hogy sietnie kell, a tűz ugyanis egyre közele-dett, fűlsüketítő zaja jelezte erejét is. Amint végzett benyitott az ajtón és megdöbbenésére a nő vérző lábbal a földön feküdt és több csemete is az asztalok alatt és a sarkakban keresett mene-déket, arcukat a félelem és ijedség öntötte el, rettegés költözött szívükbe, nem tudták, hogy mi történik velük. A tűz hangos ropogása elnyomott mindenféle apró hangot, nem hallatszódott a kicsik sírását, pedig többen is eltörött a mécses.

- Hogy van? – kérdezte egy nagyobb köhögés után az Őr.

- Pár szilánk beleállt a lábamba, de ne velem törődjön, hanem velük. – mutatott a kicsikre, akik közül páran Jerryhez szaladtak.

- Tudom, hogy értük kell aggódnom, de az óvonénijükbe csak jobban bíznak, mint egy idegenben. Meg-sérült valaki közülük? – nézett feléjük és fél térdre ereszkedett, hogy a füsttől jobban lássa őket.

- Nem, ők itt elől játszottak, nincs bajuk, de nagyon meg vannak rémülve.

- Azt tudom. – bólintott Jerry. – Gyerekek, gyertek ide óvatosan az óvonénihez, most ki-megyünk ebből a csúnya épületből! – torkát a füst mardosta, de odakiáltott nekik, mire ők gyors léptekkel köréjük gyűltek. – Jöjjen! – próbálta óvatosan felemelni a nőt, akinek úgy tűnt, a combjába álltak az üvegdarabok. Finoman felkapta és a gyerekekre nézett. – Gyertek utánam, egymás után szépen, fogjátok meg egymás kezét! – kiáltott, mert saját magát is egyre kevésbé hallotta. Elindult kifelé és hol az utat, hogy a gyerekeket figyelte, nehogy valaki el-kallódjon. Amilyen gyorsan csak tudta kivitte őket az ablakhoz, ahol bejöttek. Ekkor az ajtó-nál már

dörömbölés hallatszódott, érezte, hogy valaki fel akarja feszíteni azt, ám a gerendák nem engedtek neki. A tűz perzselő hője lassan a falakat is kezdte megviselnie, távolabb már a folyosón is látott lángnyelveket, pont arra, amerre Sam ment. Ám figyelmét próbálta na-gyobb részét a gyerekekre fordítani, másrészt pedig az épületre is ügyelt. Kitekintett az ablakon, és két tűzoltót látott, amint az ajtóval bajlódnak.

- Hé! – kiáltott oda. – Hagyják azt, belülről el van torlaszolva, segítsenek! – szólt és mind-ketten az ablakhoz ugrottak. – Van bent még több gyerkőc és sérült is! A folyosó felénél be-omlott a tető, ott nem tudok átmenni! Szóljanak pár embernek, hogy ha tudnak valamelyik ablakon menekítsék ki a bennrekedteket! – mutatott fejével a megfelelő irányba, majd kiadta a nőt a lánglovagok egyikének. A másik tűzoltó rádión szólt társainak, hogy hátra még sokkal több ember és eszköz kell. Jerry egymás után adogatta ki a gyermekeket, akik alig pár évesek voltak. Óvatosan és gyengéden igyekezett bánni velük, még itt a forró és fenyegető lángok közepette. Nem telt bele egy perc, egy autó vonalát vette ki a lángok mögül és több ember kezdte oltani az óriásira nyúló lángnyelveket.

- Egyikük másszon be, még többen lehetnek az épületben! Sietnünk kell!

- Ezt tudjuk mi is! – mászott be a másik ablakon egy tűzoltó. – Menjen! – intett neki, sze-mébe nézve úgy tűnt, mintha ismerte volna Jeremyt. Ő egy bólintással felelt és még egy pil-lantást vetett kintre, ahol már a lángok tánca egyre lassabbnak és szerényebbnek látszódott, ám az épület több helyen is otthont adott már a tűznek. Már több helyen a tetőszerkezetet is meghódította és az apróbb lángnyelvek magabiztosan törtek előre, gyermeki táncot lejtve akarták elemészteni a létesítményt. Az Őr nem habozott, elindult a következő ajtó felé, mely után már hatalmas gerendák akadályozták volna a továbbjutásban. Mielőtt belépett volna látta, ahogy Samuel is megérkezik egy kisebb csoporttal az ablakhoz, nála sokkal több sérültet figyelt meg, de nem vele foglalkozott, figyelmét a bejáratra fordította, amelyen minden gond nélkül be tudott lépni. A kis előszobán áthaladva továbbnyitott, de előrejutni már nem tudott. Egy szekrény és egy asztal is barikádként szolgált, ám mikor látta, hogy több gyermek is a földön fekszik, köhögése után erőt vett magán és lökött egyet a szekrényen, amely megmoz-dult ugyan, csak korántsem eléggé. A tologatás eredménye az lett, hogy Jerry befért ugyan, de az egyre felgyülemelő füst kezdte megmérgezni belülről, szemét csípte és a könnyei kezdték elhomályosítani látását. Arcán a veríték folyt végig, teste a forróságtól próbálta védeni magát. Ennek ellenére nem figyelt magára, inkább a földön heverő csemetékre terelte minden érdek-lődését, hisz célja az volt, hogy őket mentse ki.

Odaugrott egyikükhöz és megnézte a pulzusát. Amint érezte, rögtön felkapta és habár sze-rette volna gyengéden fogni, ezt nem engedhette meg magának. Egy másik gyerkőcöt is meg-vizsgált, majd őt is felkapta, és akkor vette észre, hogy az asztal alatt két kölyök kuporog, tőle alig két méterre.

- Gyertek! Kimegyünk innen! – mosolygott rájuk, pedig nehezebbre esett már.

- Meg fognak halni? – kapaszkodott nadrágja szárába az egyik és felnézett az Őrre.

- Nem, nem ezt nem hagyjuk. Kijutunk innen és minden rendben lesz. Gyertek! – hangjával vigasztalta őket és elindultak kifelé. Jerry figyelt a kicsikre, úgy mozgott a romok között, hogy még véletlenül se sértse meg egyiküket se. A folyosóra kiérve futott össze Sammel is, aki épp segíteni jött.

- Mi a helyzet? – érdeklődött kicsit megviselt arccal a társa.

- Sokan vannak bent, szerintem a légnyomás ütötte ki őket. Hozzuk ki minél előbb őket! – felelte szinte meg sem állva Jerry, amire Sam bólintással válaszolt, és eltűnt a fal mögött. Mi-után Jeremy a tűzoltókra bízta a gyermekeket, szinte futva indult vissza a teremhez, ahonnan már Sam jött kifelé két óvodással együtt, mindkettőt a karjaiba fektetve, akik ájultan terültek el. Egy másodpercnyi időt sem pazaroltak el, egymás után

hozták ki a kicsiket, akik már így is túl sok mérget lélegeztek be, igyekeztek nem súlyosbítani a helyzetet. Pár perc múlva mind a tizenhat gyermek már a tűzoltók karjaiba került és onnan pedig a mentősökhöz, akik kint vár-ták őket. A folyosó barikádjain túl az Örök látták, ahogy a tűzoltók az utolsó embereket is kimenekítik az épületből, így lassan már csak ők maradtak bent.

- Biztos nem maradt bent senki? – nézett körbe Sam és látta, hogy a tűzoltó már az utolsó gyerekeket emeli ki az ablakon.

- Még egy gyors felderítés? – tűnt fel egy halvány mosoly az arcán, és rögvest futásnak eredtek, egy-egy terembe beérve alaposan megnézték a legkisebb zugot is, nehogy valaki ájul-tan feküdjön elrejtve és észre se vegyék. Ügyeltek mindenre, gondosan szétnéztek, ám szeren-csére nem találtak senkit odabent, az elülső termeket is felkutatták, és egy teremtet lelkét nem találtak. A főbejáraton nem tudtak kijutni az épületből, így visszatértek az ablakhoz, melyet betörték. Sietniük kellett, a tűz nem akart abbamaradni, hiába zárták el odakint az emberek a gázcsapokat, az épület égett, hatalmas erővel csapta a magasba óriási táncos nyelveit, melyek a füstöt keltették életre. A tető egyre jobban hallatta recsegését és hogy már nem tudja sokáig tartani magát.

- Azt hiszem mennünk kéne! – pillantott a mennyezetre Jerry, amelyen egyre nagyobb re-pedések tűntek fel.

- Jó ötletnek tartom! Nyomás! – engedte előre társát Sam és gyorsan kiugrottak az abla-kon, mert lát-ták, hogy már a tűzoltók is kivonultak az épületből, oltották ugyan a tüzet, ám az sokkal hatalmasabbnak és erősebbnek tűnt a víznél. Az ablak előtt már sikeresen eloltották, így az Örök gyors és biztos futással távolod-tak az épülettől, mely egyre ingatagabb lábakon állt.

- Mindenki megvan? – kérdezték azt a tűzoltót, aki úgy tűnt, hogy ismeri őket.

- Igen, igen. Senki nem hiányzik, köszönjük a segítséget. Bátorságuk és merészségük amúgy is híres. – mo-solygott.

- Mi az embereket igyekszünk segíteni. Semmi több. A jövő nemzedéke igencsak segítség-re szorul ebben a világban. – válaszolta Sam.

- Ami a tüzet illeti, tudják már mi okozta? – érdeklődött a másik Testőr egy kisebb köhögés közepette.

- Amint elalszik a tűz, meg fogjuk alaposabban vizsgálni, így elsöre úgy tűnik, hogy va-lami történt a gázcsövekkel, mintha eltörték volna. Nem tudom megmondani. Láthatják, mindegyik autónk és emberünk harcol a tüzzel, de úgy néz ki, itt a tűz nyert. – mutatott az épületre, amelyet több helyen is a vízágyúk ostromoltak, ám a lángok el akartak emészteni mindent és a gáz ebben sokat segített nekik.

- Akkor a helyzet már az önök kezében van. Már úgy látom nincs ránk szükség. – figyelte Jerry az égő épületet.

- Igen, ezt már megoldjuk. De örülök, hogy itt voltak. A segítségnek mindig örülünk, és tudják is, mit csinálnak, ezért mindig nagyra becsültem magukat. Közel hat perc alatt elintéz-tek mindent. Dicséretes. Ne vizsgálja meg magukat egy orvos? – nézett füstös arcukra a férfi, mert mindketten erősen köhögtek még min-dig.

- Nem köszönjük. Megoldjuk. A dokiknak most a kis csöppökkel kell foglalkozni, mi túl-éljük. – legyintett Samuel.

- Ahogy gondolják, de szerintem...

- Nem lesz semmi bajunk. – veregette meg a tűzoltó vállát, aki szinte szóhoz sem jutott, csak nézte az Öröket, akik elindultak az autójuk felé a nagy nyüzsgés közepette, mert a láng-lovagok még mindig hadakoz-

tak a tűzzel, az emberek gyermekeiket keresték, és számos bá-mészködő is állt az úton. Ők viszont nem kérdeztek, nem vártak semmire, csak azt tartották fontosnak, hogy mindenki épségben kiért. A nyüzsgő tömeget hamar maguk mögött hagyták, ám a hangos kiáltásokra ők is visszanéztek.

- Vissza! Mindenki hátra! – hallatszódott az emberek hangja, a következő pillanatban pedig már a tető egyre hangosabb ropogó hangját hallották és látták, amint megadja magát a lángoknak és hangos robajjal egy pillanatra még a tűz hangját is elnyomva beomlik az épület-be.

- Időben voltunk. – mondta Sam.

- Igen, szerencsére. Bár mindig így lenne. – sóhajtott az ifjabb.

Sietős léptekkel értek vissza a járművökhöz, és kardjaikat maguk mellé téve bepattantak a kocsiba. Ruhájuk poros és kormos volt, ahogy arcuk is, de ez már a munkával járt. Nem először látták magukat így.

- Azt hiszem ez jól jönne. – kapott elő egy palackot az ülés alól Jerry. – Egy kis oxigént?

- Oh, köszönöm, jól esne. – mosolygott egy köhögés közepette a társa, majd nagyot szíjpantott a palackból. Ezt megismételték még párszor, aztán valamivel jobban lettek és elégedetten dőltek hátra az üléseken. Nagyot sóhajtoztak, hogy tüdejük minél előbb megszabaduljon a füsttől, ám ez már kevésbé zavarta őket. A tény viszont, hogy ma ismét megmentettek pár embert a ronda halál karmaiból, megnyugvással és békével töltötte el szívüket. Ezt szerették a munkájukban, hogy embereket menthetnek meg, bár megesett többször is, hogy nem sikerült maradéktalanul kihozni mindenkit egy-egy veszélyes helyzetből. De az ilyen események mindig emlékezetesek maradnak és ezért vállalták az Őrséget, hogy jót tegyenek a többi emberrel, ezt szerették csinálni.

- Úgy látom, ma már nem érünk haza. – állapította meg Jeremy, miután eltette a palackot. – Legalábbis ez a hőség egy kicsit megtépázta az erőnlétem. Biztos, hogy vezetni akarsz? – nézett kérdően a társára.

- Bár átéltünk már húzósabb és veszélyesebb szituációkat is, a meleget én se bírom. Az ilyen hőség csak ártani tud. Jobban esne egy zuhany és tiszta ruha.

- Akkor rajta, csak van a közelben egy kisebb hotel vagy valami.

- Keressünk egyet. – indította útnak a járművet a sofőr, majd miután megtalálták a kiszemelt szállodát és vettek egy frissítő zuhanyt meg némi tiszta ruhát, mégis úgy ítélték, hogy továbbindulnak a táborba, mert jobb minél előbb visszaérni oda, ahol szeretnek lenni. Akikért harcolnak, akikkel harcolnak... Barátok és szeretteik közt, emberek közt.

Scott McBayer

2008. január 28.